

LBRIS

We know
books

JACK LONDON

Colț Alb
Chemarea străbunilor

LBRIS

We know
books

COLT ALB

Cuprins

PARTEA I

Capitolul I. Drumul cărnii	11
Capitolul II. Lupoaica	21
Capitolul III. Urletul de foame	34

PARTEA A II-A

Capitolul I. Lupta colților	51
Capitolul II. Vizuina	64
Capitolul III. Puiul cenușiu	75
Capitolul IV. Peretele lumii	82
Capitolul V. Legea cărnii	96

PARTEA A III-A

Capitolul I. Făurarii focului	107
Capitolul II. Robia	121
Capitolul III. Proscrisul	132
Capitolul IV. Poteca zeilor	139
Capitolul V. Legământul	146
Capitolul VI. Foametea	158

PARTEA A IV-A

Capitolul I. Dușmanul seminției sale	173
Capitolul II. Zeul nebun	186
Capitolul III. Domnia urii	197
Capitolul IV. Moartea care atârnă de gât.	205
Capitolul V. Neîmblânzitul.	220
Capitolul VI. Dascălul iubirii.	228

PARTEA A V-A

Capitolul I. Calea cea lungă	247
Capitolul II. Sudul.	254
Capitolul III. Ținutul zeului	263
Capitolul IV. Chemarea seminției	277
Capitolul V. Lupul adormit	286

LBRIS

We know
books

PARTEA I

Capitolul I

Drumul cărnii

O pădure întunecată de molizi se întindea pe fiecare mal al râului înghețat. Copacii fuseseră dezgoliți de un vânt recent de învelișul lor alb de gheață și păreau să se aplece unul spre altul, negri și amenințători, în lumina tot mai slabă. O liniște vastă domnea asupra întinderii. Întregul ținut era o pustietate, fără viață, fără mișcare, atât de însingurat și rece că nu mai lăsa loc nici măcar tristeții. Părea o îmbiere la răs, dar un răs mai îngrozitor decât orice tristețe, un răs lipsit de voieșie, ca zâmbetul sfinxului, un răs rece ca gheața în care sălășluia ceva din grozăvia celor nestrămutate. Era înțelepciunea dominatoare și ascunsă a eternității, care ironiza orice efort al vieții. Era inima feroce și înghețată a Sălbaticului Nord.

Și totuși era viață, undeva departe în acest ținut, o viață sfidătoare. În josul râului înghețat trudea un atelaj de câini-lupi. Blana lor zbârlită era brumată. Răsuflarea lor îngheța în aer de cum ieșea din gură în pufăituri de aburi care se așezau pe blana lor și formau cristale de gheață. Câinii

aveau hamuri din piele și curele din același material îi legau de sania pe care o trăgeau. Sania era fără tălpici. Construită din scoarță groasă de mesteacăn, avea întreaga ei suprafață așezată pe zăpadă. Capătul din față al saniei era întors în sus, ca un sul, ca să forțeze în jos și sub ea zăpada moale care se înălța ca un val înaintea ei. Pe sanie, bine legată, era o ladă lungă, îngustă, de formă dreptunghiulară. Mai erau și alte lucruri pe sanie – pături, un topor, un ibric de cafea și o tigaie; dar proeminentă, ocupând cel mai mult din spațiu, era lada lungă și îngustă.

Înaintea câinilor, pe niște rachete late de zăpadă, pășea cu greu un bărbat. În spatele saniei, un alt bărbat. Pe sanie, în ladă, zăcea un al treilea a cărui trudă se încheiase – un om pe care Sălbăția îl învinsese și doborâse pentru a nu se mai putea urni sau lupta vreodată. Nu-i stă în fire Sălbăției să-i placă mișcarea. Viața e o ofensă pentru ea, pentru că viața înseamnă mișcare; iar Sălbăția urmărește întotdeauna să distrugă mișcarea. Îngheață apa ca să o împiedice să alerge către mare; seacă seva copacilor de îngheață până adâncul fibrei lor puternice; însă mai feroce și îngrozitor decât toate, Sălbăția îl chinuie și-l zdrobește până la supunere pe om – omul care e cea mai neliniștită făptură, tot timpul revoltat împotriva poruncii ca toată mișcarea să ajungă, în cele din urmă, la nemișcare.

Dar, în față și în spatele saniei, neînfricați și îndărătnici, mergeau anevoie cei doi bărbați care nu fuseseră încă răpuși. Corpurile lor erau

acoperite cu blănuri și piei moi, argășite. Genele, obraji și buzele lor erau atât de acoperite de cristalele răsuflării lor înghețate că nu li se mai vedeau fețele. Păreau niște arătări, dricari dintr-o lume a duhurilor la înmormântarea unei fantome. Și totuși nu erau decât niște oameni pătrunzând în tărâmul pustirii, al batjocurii și al tăcerii, aventurieri mărunți care luptau contra măreției unei lumi la fel de îndepărtate, străine și lipsite de viață ca abisurile văzduhului.

Continuară să călătorească fără să vorbească, păstrându-și răsuflarea pentru munca trupurilor lor. De jur împrejur domnea liniștea, apăsându-i ca o povară. Le afecta mințile la fel cum presiunea de multe atmosfere a apei adânci afectează trupul scafandruului. Îi zdrobea cu greutatea întinderii nesfârșite și a unei sentințe neschimbabile. Îi zdrobea în cele mai îndepărtate cotloane ale sufletului, storcând din ei, cum storci sucul din struguri, toate suferințele și falsele exaltări necuvenite ale sufletului uman, până când realizează că sunt mici și muritori, fire de praf care se mișcă cu puțină viclenie și înțelepciune prin jocul marilor elemente și forțe ce lovesc orbește.

Trecu o oră și încă una. Lumina palidă a zilei scurte și fără soare începea să dispară, când un urlet slab, îndepărtat, străpunse atmosfera încremenită. Crescu în gemete repezi, până ajunse la cea mai înaltă notă, unde persistă, vibrant și încordat, apoi pieri încet. Ar fi părut un suflet rătăcit care se tânguia, dacă nu ar fi avut o anumită ferocitate tristă și o nerăbdare flămândă. Bărbatul din

față își întoarse capul până când privirea lui întâlni privirea bărbatului din spate. Apoi, pe deasupra lăzii înguste fiecare dădu din cap cu înțeles.

Al doilea urlet se înalță, străpungând liniștea cu stridentă. Ambii bărbați își dădură seama de unde venea sunetul. Venea de undeva din spate, de peste întinderea de zăpadă pe care tocmai o traversaseră. Al treilea urlet, ca un răspuns, se înalță tot din spate, dar în stânga celui de-al doilea.

– Vin după noi, Bill, spuse bărbatul din față.

Vocea lui părea răgușită și ireală. Vorbise cu un aparent efort.

– Carnea e greu de găsit, îi răspunse tovarășul lui. N-am mai văzut o urmă de iepure de câteva zile.

După aceea, nu mai vorbiră, chiar dacă urechile lor erau ciulite după urletele de vânătoare care continuau să se înalțe în urma lor.

La căderea întunericului, legară câinii într-un pâlcc de molizi, la marginea râului, și își încropiră tabăra. Sicriul așezat lângă foc le era totodată și scaun, și masă. Câinii-lupi, îngrămădiți puțin mai departe de foc, mârâiră și se ciondăniră între ei, dar nu se arătară dornici a se rătăci în întuneric.

– Henry, mi se pare că stau mult mai aproape de tabără, comentă Bill.

Henry dădu din cap în timp ce se apleca deasupra focului și potrivea ibricul de cafea cu o bucată de gheață. Nu vorbi până nu își ocupă locul pe sicriu și începu să mănânce.

– Știu ei unde le este blana în siguranță, spuse el. Mai degrabă ar mânca decât să ajungă mâncare. Câinii ăștia sunt destul de înțelepți.

Bill dădu din cap.

– Of, nu știu.

Tovarășul lui se uită curios la el.

– E prima dată când te îndoiești de deșteptăciunea lor.

– Henry, spuse celălalt, plescăind gânditor faso-lea pe care o mânca, ai observat felul în care s-au agitat câinii când i-am hrănit?

– S-au bătut pe ea mai mult ca de obicei, recunosc Henry.

– Henry, câți câini avem?

– Șase.

– Ei bine, Henry... Bill se opri pentru un moment, pentru ca vorbele lui să capete o semnificație mai mare. Cum spuneam, Henry, avem șase câini. Am scos șase pești din sac. Am dat câte un pește fiecărui câine și unul a rămas fără pește.

– Ai numărat greșit.

– Avem șase câini, repetă celălalt calm. Am scos șase pești. Urecheatul n-a primit pește. M-am întors la sac după aceea și i-am adus și lui un pește.

– Avem doar șase câini, îi spuse Henry.

– Henry, continuă Bill. Nu spun că au fost toți câinii, dar șapte au primit pește.

Henry se opri din mâncat ca să arunce o privire peste foc și să numere câinii.

– Acum sunt doar șase, spuse el.

– L-am văzut pe celălalt fugind prin zăpadă, anunță Bill cu o siguranță calmă. Am văzut șapte.

Henry se uită la el compătimitor și spuse:

– Voi fi foarte bucuros când se va termina călătoria asta.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Bill.

– Vreau să spun că încărcătura noastră îți afectează nervii și începi să vezi lucruri.

– M-am gândit la asta, răspuse Bill serios. Și când l-am văzut fugind prin nămeți, m-am uitat prin zăpadă și i-am văzut urmele. Apoi am numărat câinii și erau șase. Urmele sunt acolo, în zăpadă și acum. Vrei să te uiți la ele? Am să ți le arăt.

Henry nu îi răspuse, ci continuă să molfăie în liniște până ce își termină masa, apoi bău o cană de cafea. Își șterse gura cu dosul palmei și spuse:

– Adică te gândești că a fost...

Un urlet jalnic, feroce și trist, de undeva din întuneric, îl întrerupse. Se opri să-l asculte, apoi își termină fraza cu o fluturare a mâinii în direcția din care se auzea urletul.

– Unul dintre ei?

Billy dădu afirmativ din cap.

– Mai degrabă aș crede asta decât orice altceva. Ai observat și tu ce larmă au făcut câinii.

Urlet după urlet, și urletele de răspuns, transformau liniștea într-un balamuc. Urletele se înălțau de pretutindeni, iar câinii își trădau teama îngrămădindu-se împreună și atât de aproape de foc că părul lor era părilit de căldură. Bill aruncă pe foc mai multe lemne, înainte să-și aprindă pipa.

– Cred că ești cam necăjit, spuse Henry.

– Henry... Trase meditativ din pipă o vreme înainte să continue. Henry, mă gândeam că el e mai norocos decât vom fi noi vreodată.

Indică a treia persoană arătând în jos cu degetul mare spre lada pe care stăteau.

LIBRIS

We know
books

– Henry, de vom muri noi doi, mare noroc de am avea destui bolovani peste leșurile noastre ca să țină câinii departe.

– Dar nu avem oameni și bani și restul, ca el, îi răspunse Henry. Nu-i de nasul nostru să ne ducă atâta cale ca să ne îngroape.

– Ce nu-nțeleg, Henry, e de ce un tip ca ăsta, care e un lord sau așa ceva în țara lui, și care nu a trebuit să se chinuie niciodată pentru hrană sau ceva de acoperit, de ce vine la capătul lumii uitat de Dumnezeu? Asta nu înțeleg mai exact.

– Ar fi trăit până la adânci bătrâneți dacă ar fi rămas acasă, încuviință Henry.

Bill își deschise gura să vorbească, dar se răzgândi. În schimb, arătă spre zidul de întuneric care îi apăsa din toate părțile. Nu se putea desluși nicio formă în întunericul beznă; ci doar o pereche de ochi care străluceau ca niște cărbuni aprinși. Henry arătă cu o mișcare a capului o a doua pereche și a treia. Un cerc de ochi scipitori fusese atras în jurul taberei lor. Din când în când, o pereche de ochi se mișca sau dispărea ca să apară din nou după un moment.

Neliniștea câinilor crescuse și, cuprinși de spaimă, dădură buzna spre foc, târându-se și ghemuindu-se la picioarele oamenilor. În învălmășeală, unul din câini nimeri peste foc și începu să schelălăie de durere și de spaimă când mirosul de păr pârlit se răspândi în aer. Larma făcu o clipă ca cercul de ochi să dea înapoi neliniștit și chiar să se retragă puțin, pentru ca îndată ce câinii se liniștiră, să se apropie din nou.